Nikolka Halbrštátová

**16.5.1981 – +21.5.2000*

Láskyplně vzpomínám a nejen já......
na to, jak nás Nikolka bavila svými historkami, když jsme se sešli všichni doma. Jak jsme ji s Péťou prosili v záchvatu smíchu, ať už toho nechá. Jak jsem často hledala klíče nebo mobil a po vyřčení podezíravého "Děcka, nevíte náhodou.." si ti dva říkali "Aha,klíče nebo mobil" a po mém "Už nic.." Jejich výbuch smíchu.
Jak si v týdnu před nehodou Nikolka přála, abych si k ní šla lehnout. Dvě velký holky jsme se tlačily na úzké válendě a držely jsme se za ruce. Nikolka mi vyprávěla, že se každý večer obrací k Bohu a prosí o naši ochranu. Potřebovala tenkrát slyšet, že já to dělám taky tak a že ještě děkuju za prožitý den. Pak jsme jen mlčely a určitě i v tom mlčení jsme si toho mnoho řekly.
Jak jsem se zlobila na její nepořádek v pokojíčku a jednoho dne jsem jí nacpala všechny lístky z akcí, autobusu, použité hygienické kapesníky do rozevřené tašky, kde byl podle mého taky binec s tím, že jí to napadne a uklidí. Jak si Nikolka ve spěchu na toto vše vložila do tašky další potřebné věci a vyrazila na zábavu. Jak proběhl tenkrát v rokovém klubu policejní zátah a všem kontrolovali tašky. Jak mi vyprávěla, že ten nejhezčí policista kontroloval tu její tašku a jak tomu nevěřil, že taková "naleštěná roštěnka" může mít v tašce toto. Jak se na mě vůbec nezlobila a jak už od té doby měla tašku vždy srovnanou.
Láskyplně vzpomínám a pořád je na co. Každý den se mi nějaká vzpomínka vybaví a myslím, že v těch chvílích je mi Nikolka hodně blízko. Děkuji Bohu, že mám všechny ty vzpomínky za 19 let jejího života. Byla tu nepopsatelně a nesmazatelně.
Básně, které nám Nikolka nechala jsem uspořádala do sbírky "Klaudie." Přihlásila jsem je do soutěže mladých básníků Podorlicka a byly úspěšné a prý nejen tím, že byly vydané posmrtně. Porota je hodnotila jako velmi vyzrálé vzhledem k věku, ve kterém je Nikča tvořila. Její básně zaujaly básnířku paní Věru Ludíkovou. Některé z básní vyšly kromě Almanachu mladých básníků Podorlicka taky v její knize vzkazů lidem i Vesmíru "Pošli to dál". A v loňském roce mi paní Ludíková psala, že Nikolčiny básně se dostaly i do knihy prof. Balabána "Biblický třpyt v české poezii 20. století"
Tuhle báseň mám ráda:

Tváří v tvář
Prohlíží se v rozbitém zrcadle.
Každým kouskem jiná.
Někdy krásná, jindy strašlivá.

Hledá se v tom světě.
Chvíli se směje, chvíli pláče.
Ustrašený, avšak sebevědomý výraz
Obličej jako bludiště, ve kterém se i ona sama ztrácí.
Pro a proti. Ona a já.
1998 (17let)